

Палькоўнік ў адстаўцы — Дамітроў Псілюков, які пражывае ў Мінску, днямі прыйшаў бандзёрэ ў Алма-Ату. Прыняўшы ўвагу адрас адправіцеля — Алма-Ата, вул. Туебаева, 119, кв. 5.

Куняев Д. А.

У бандзёрлі лажала кніга былога партыйнага кіраўніа Казахстана «Аб маім часе», які зусім нядаўна ўбачыла свет у Алма-Ацінскім кніжным выдавецтве. На

ПРА ЛЮДСКАСЦЬ

ВЯЛІКАЯ моц выпадку. І тады, калі гэтая моц праяўляецца з асаблівай сілай, мы лепш пачынаем разумець будзённае, незвычайнае, пачынаем асэнсавана ўспрымаць яго ў сваіх разважаннях над з'явамі і фактамі.

У адзін і той жа час у аддзяленні прыроджаных паракі сэрца БелНДІ кардыялогіі выпадак з двума хворымі — Зінаіду, 38 гадоў, маці дзвюх дзяцей з Брэстчыны, і Марыну, двухдзявоцка дзячу, адзінае дзіця ў міхайскай сям'і. Паступілі яны сюды з алкольным паракі. Прыроджаных паракі сэрца налічваюцца цэлыя тэзіны, адны з іх адпсуюцца чалавеку для жыцця гадзіны — бо дэталі бясспынна ў выпадках трагічных памылак прыроды, іншыя — гадзіны, у залежнасці ад арганізма і магчымасцей медыцыны.

Дык вось, у Зінаіду і Марыну парок быў у прыняцце аперабельны, гэта значыць, хірургічнае ўмяшанне ў такіх выпадках робіць сэрца здарова і моцным. Але гэта ў прыняцце. Зінаіда па ўсім паказчыкам аперацыю рабіць было пазна, парок, які не быў пачынаўся ў раннім узросце і які па дзіўнаму збегу акалічнасцей дазваляў дасягнуць жанчыне да сталых гадоў без асаблівых праблем, нарэшце заявіў аб сабе ў спалучэнні са складанымі ўскладненнямі на лёгкіх. Марыну лёс распарадзіў інакш і для набыцця такіх жа ўскладненняў адпусціў толькі два гады яе жыцця на гэтай зямлі. 38 і 2. І Зінаіда, і маці Марыны чалавек, на якога яны маліліся,

Вечны рухавік

бо ўжо толькі ад яго залежала, ці будзе прымыжаны гэтыя лічы — 38 і 2, сказаў прамі: позна. Позна рабіць аперацыю. Шанцаў на яе паспяхова выхад амаль няма. Смерць можа наставіць у любы момант — праз дзесяць хвілін пасля пачатку аперацыі ці праз суткі пасля яе заканчэння. Даў зразумець, не хацу браць грэх на душу. А шчыра сказаў гэтак жа прамі, што сэрца прыкладна так жа, як і прарадзіла, складае 32 гадзі. Гэта ён таксама павінен быў сказаць, бо за многія гады зносін з цяжкай, часта невылучнай хворай пераконаўся, што яны хочучы ведаць праўду не для праліцы сліз. Яна ім патрэбна, як ігракам інфармацыя аб часе гульні, каб не рабіць хадзіў неабдумана, дарэмна ці проста неэфектыўна.

Здароваму чалавеку, якому, дзякуй Богу, не давалася ні мінуці пажыць з фізічным і душэўным болем, безнадзейна хворы, ніколі не зразумець ход іх думак і логіку іх учынкаў. У гэтых людзей свае ў многім, непадобныя на звычайную, філасофія жыцця, на шкале каштоўнасцей і прыярытэтных сродкаў іх маральных, і хоць жывуць яны з-за прыхады малі лёсу адным днём, дзякуючы яму ці пралікаючы яго, іх думкі скіраваны ў вечнасць, і ў гэты вечнасці яны шукаюць зваротнае ад болю, ад лёсу, ад заўтрашняй неведомасці.

Здароваму чалавеку — таму, магчыма, адзасна паспешнай, яўзажытай, эмацыянальнай рэакцыі Зінаіды і маці дзячынкі на словы Яўгена Міхайлавіча Кісяля, загадкава аддзялення. Для яго ж просьба як мага хутчэй рабіць аперацыю пры ясным усведамленні жанчыны магчымасці трагічнага яе выхадзіў не была нечаканасцю. Ён ведаў, што вельмі часта, выбіраючы паміж жыццём, ператвораным у чаканне смерці, і смерцю, якая хоць у адным выпадку са стасі са стасціў месца жыццю, людзі аддадуць перавагу смерці.

Кожны год у Беларусі нараджаецца каля тысячы дзяцей з паракі сэрца рознай ступені складанасці. Яўген Міхайлавіч, прапуючы ў кардыяхірургію ўжо амаль п'ятнацца гадоў, прышоў да неспаспешнага вываду: вельмі часта ён, замест таго каб рабіць сваю неспаспешную справу — выпраўляць памылкі прыроды, не-не ды і вымушаны канстатаваць, што рабіць гэта позна. Фактычна яго аддзяленне павіна быць апош-

нім звяном у трывалым ланцугу раніш дзягностыкі прыроджаных паракі сэрца, вызначэння аптымальнага тэрміну для апэратывнага ўмяшання і самой аперацыі. Але з-за дрэннага забеспячэння медыкаў на месцах сучаснай дзягностычнай апаратуры — а то і поўнай яе адсутнасці, з-за неадаптунасці бацькоў учыць аддзялення вымушаны займацца і адным, і другім. І трыві. Губіцца час, зніжаецца адрода іх маленькага, але высокакваліфікаванага калектыву.

Калектыв аддзялення добра знаём з дасягненнямі сваіх калег за мяжой. Ён мае права параўноўваць здольнасці, умовы беларускіх кардыяхірургаў і тых жа немцаў ці англічан. Яго параўнанне на карысць нашых дактароў: пры значна горшым забеспячэнні спецыяльнай апаратуры, сучаснымі медыкаментамі іх вынікі не ўступаюць вынікам спецыялістаў з вышэйшых капіталістычных краін. А на тэрыторыі былога СССР беларуская школа кардыяхірургіі — адна з самых аўтарытэтных.

Усе 70 з лішнім гадоў савецкага перыяду нашай гісторыі мы гаварылі: усё лепшае — дзеці і верылі, што гэта сапраўды так. Зараз мы разумеем, як памыліся. Але мы яшчэ не да канца ўсвядомілі: многае з таго, што зроблена для дзяцей (ды і не толькі для іх), зроблена не дзякуючы, а насуперак намаганням дзяржавы. Колькі гадоў безліч валоты выдаткоўвалася на ваяжы за мяжу

функцыянераў ад медыцыны, а не на стажыроўку там маладых, здольных урочоў, закупку абсталявання ці лярэстваў; на ахову здароўя выдзяляліся мізэрныя, у параўнанні з ваенна-прамысловым комплексам, сродкі; зарплата тых жа кардыяхірургаў і зараз ніжэйшая за заробаткі некаваліфікаваных рабочых.

Зрэшты, хіба толькі ў медыцыне такое становішча? Хіба не з працягнутай рукой холадзіць на шэфіа, спонсара, менажэра, на розных замежных фондах і багачах нашай культуры, адукацыі, сацыяльнае забеспячэння, а зараз ужо і вытворчых, ды можа быць уперні, уся гэтая дапамога звоніць — так, дробязь, пра якую ў народзе кажуць: «Не наеўся, дык не наліжашся». І адно, і другое, і трэцяе моцна ў першую чаргу людзям, адным з іх сваёй справе без астатку — такімі, як Кісель, браты Ермаловічы, невядомыя для ўсіх, але любімыя ў вузкім колае дыяктары і вышэйшай дзячынкі дамоў сёстры міласэрнасці, вясковыя настаўнікі, радыёвыя інжынеры і канструктары. Гэта яны цэментуюць любую справу, гэта яны даюць разваліць і пусціць на ветры тое, што ў час усеагульнага развалу засталася ад «плённых» намаганняў бюракраты розных масцей — ад камуністычных да супердэмакратычных, гэта яны працуюць на рэальны суверэнітэт Беларусі больш, чым тэзіні дэпутаты рэспубліканскага парламента.

Банальная ісціна, ці не так? І тым не менш мы лепш за ўсё ўмеем захоўваць камяні і металы, менш — расліны і жывёлы, і менш за ўсё чалавек. Несправядліва, неадпаведна і занадта вялікая раскоша для маладой і беднай дзяржавы.

Зрэшты, мы забыліся пра Зінаіду і яе маленькую сяброўку па няшчасцю. Яўген Міхайлавіч Кісель усё ж уступіў штодзённым настольным прасьбам першай і маці другой. Раніш перад аперацыяй яшчэ раз папярэдзіў аб магчымым выхадзе і, пачуўшы «усё роўна рабіце», даў каманду везці ў апэратывную. Вынік такі: Марына памерла на апэратывным stole, Зінаіда ўжо выпісалася і гадуе дома сваіх малых. Так распарадзіў лёс... І ўсё ж важна, што жыццё не скарылася, што не адольна цяга людзей да яго выратавала аднаго і дала надзею іншым. Яна, надзея, пульсуе ва ўнісон з пульсаваннем сэрцаў учора яшчэ асуджаных, а сёння здаровых і моцных — тук-тук, тук-тук, тук-тук... Чуюць? Гэта вечны рытм жыцця, гэта перамога чалавечага духу над смерцю, гэта сведчанне магчымасці нашых спецыялістаў.

Як шкада, што гэтак «тук-тук» шмат дзе ледзь-ледзь прабіваецца з-пад бюракратызму і абывацкай ці не затухае яно заўтра?

Яраслаў ЧАПЛА.
На здымках: загадчык аддзялення прыроджаных паракі сэрца БелНДІ кардыялогіі Яўген Міхайлавіч Кісель; верніца памочнікі ў рабоце медсестра Алена Дарафеева і санітарка Настасія Дудзінская.

Фота Мікалая АМЕЛЬЧАНКІ.

ПУНКТ ПОГЛЯДУ

СТВАРАЦЬ, А НЕ РАЗБУРАЦЬ

У складанай абстаноўцы адбываюцца пераўтварэнні ў грамадстве. На цяжкіх пераходах пераходнага перыяду ідзе накісленне на адным полюсе багачы, капіталу, а на другім — дзея жменькі выбраных — рабаванне мільянаў.

Па сутнасці, прывычны для нас лозунг светлага будучага многім бацькаў на шляху да капіталізму. Так, капіталізм па многіх паказчыках сёння ўзровень людзей больш прывабны, чым тое грамадства, якое будавалася ў нас звыш 70 гадоў.

Аднак і капіталізм капіталізму — розніца. Цяперашні, постіндустрыяльны, па ўзроўню свайго развіцця ў стане праводзіць — і праводзіць шырокую сацыяльную палітыку, вырашае і ўжо вырашыў многія праблемы, які прагназавалі класікі марксізму. У нас жа выразна праяўляецца арыенціроўка на капіталізм эпохі перапаўчачковага накіслення капіталу. Для дасягнення ўзроўню развіцця капіталістычных краін пры нашым развале патрэбны многія гады. Відавочна, архітэктарам новага будынка трэба было б старанна распрацаваць яго малель і дасканалы вызначыць спосабы будаўніцтва. Гэта ж не лішніх будзе б спытаць у народа, ці жадае ён прыняць такую мадэль грамадскага ладу і такі спосаб яго ўсталявання.

Вывікі разбурэння асабліва цяжка адбываюцца на сферы эканомікі. Тут мы ў многім спазнаемся, пажынаючы горкі плён сваёй неапраўданасці. Безумоўна, у 1985 годзе былі лепшыя перспектывы для паспяховай рэалізацыі рыначных адносін, чым цяпер. У той час змяненне сацыяльна-эканамічных адносін і пераход да рыначных маглі б ажыццяўляцца больш цывілізаваным, рэгульным і базавым спосабам (без «шокаў»), разлічаным на дастаткова вялікі тэрмін.

Галоўны змест перабудовы эканомікі павінен былі б складаць не структурныя змяненні, накіраваны на развіццё шматукладнай вытворча-гаспадарчай дзейнасці, арыентаванай на вытворчасць тавараў народнага спажывання. У аснову ўсіх гэтых працэсаў трэба было б пакласці не толькі сістэму размеркавання, а найперш такі эканамічны механізм, які дазваляў бы прыбаўляць, прымажаць тое, што мае.

Ігнараванне гэтымі патрабаваннямі прывяло да таго, што замест радыкальнай перабудовы эканомікі ідзе яе разбурэнне.

Гэта ў значнай меры абумоўлена дэфіцытам улады. Разважэнні на працягу сямі гадоў аб тым, што ранейшы гаспадарчы ўладныя структуры разбураны, а новыя не створаны, — вельмі спрэчныя. Усё гэта не больш, чым дэмагагічныя трык. Улада і называецца ўладай, каб з улікам канкрэтных умоў і абставін вызначыць формы і метады спосабы свай самарэалізацыі, у тым ліку ў галіне эканомікі.

З улікам тэндэнцыі падзелу ўлад на заканадаўчую, выканаўчую, судовую кожная з іх павіна валодаць адноснай самастойнасцю. Больш таго, ва ўмовах пагарзы канчатковага развалу эканомікі ўнікае неабходнасць ва ўмацаванні вы-

канаўчай улады. Пры гэтым гаворка не аб нейкім абмежаванні іншых улад (заканадаўчай, судовай). На іх кампетэнцыі выканаўча ўлада змажа не робіць. Яна заклікана ажыццяўляць уладныя паўнамоцтвы ў рамках сваіх функцый, пашыраючы толькі межы і аб'ёмы гэтых паўнамоцтваў у адносінах да падпарадкаваных органаў кіравання, прадпрыемстваў, устаноў і арганізацый.

Таму наўрад ці садзейнічаюць паспяховаму выкананню ўрадам сваіх функцый нярэдка выступленні пэўных груп народнага дэпутатаў аб яго адстаўцы. Нееўменна, калі Рэспубліка Беларусь не пагрозілася ў хаос, то ў многім дзякуючы канструктыўнай дзейнасці яе ўрада.

Вядома, ёсць неабходнасць рэарганізацыі парламента Рэспублікі: перавод яго на прафесіянальную, у аснову, скарачэнне колькасці ўдзельнікаў не структурнага апарату і г. д. Пры правядзенні такога ролу пераўтварэнняў Вярхоўны Савет мог бы ўстанавіць роўна патрабаванні адносна ўсіх дэпутатаў, улічваючы іх жаданне працаваць на прафесійнай аснове, выбар дзейнасці — парламентарыя ці на нейкай штатнай пасадзе і інш. У той жа час наўрад ці можна назваць канструктыўнай прапанову аб роспуску парламента.

У цяперашняй вельмі складанай эканамічнай і сацыяльнай абстаноўцы цяжка прагназаваль, якім па сваёй арыентацыі, прафесіянальнаму ўзроўню будзе новавыбраны дэпутатскі корпус. Можна толькі меркаваць, што будучы выбар-

ны людзі, якія прытрымліваюцца больш праймы, умеранай або цэнтрыскай арыентацыі. Але ім і іншым для таго, каб набыць навыкі і вопыт работы хоць бы на ўзроўні пярэдняга Вярхоўнага Савета, спатрэбіцца нямаля часу, так неабходна для «спакройнай, плённай работы».

Нарэшце, незадаволенасць раскошай з'явілася б скіраванне намаганняў дэпутатаў Вярхоўнага Савета, урада, мясцовых Саветаў, грамадзян на арганізацыю і правядзенне перадавыбарных баталій, замест таго, каб канцэнтравалі іх на пошуку выйсця краіны з крызісу, ажыццяўленні практычных мер па стабілізацыі эканомікі і г. д. Нельга не звярнуць увагі і на тое, што дэятарныя роспуску Вярхоўнага Савета і правядзенне выбараў запатрабуюць вялікай па аб'ёму і працягласці тэрыячнай работы. Яна можа звар'яцца ў лепшым выпадку к канцу 1993-га, ці пачатку 1994 года.

Вярхоўны Савет, урад рэспублікі могуць адаптавацца, уключаючы ў работу не раней, чым праз паўгода. Значыць, Вярхоўны Савет, урад Рэспублікі Беларусь змогуць пачаць нармальна працаваць мінімум праз 3 гады.

Але даўгачакане грамадзян не бязмежнае. Можна даўга мучыць і мардаваць невялікую частку насельніцтва, можна на працягу нейкага часу мучыць значную частку насельніцтва, але нельга бясконца даўга мучыць усіх ці большую частку насельніцтва.

Віктар ШАБАЙЛА, доктар юрыдычных навук.

«Армія цяпер трымаецца на чыстым энтузіязме»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.).

Менавіта мы забяспечваем, напрыклад, палёты самалётаў Шукінецкіх. Карачай кажучы, нягледзячы на ўсе беды, якія зваліліся на нашу галаву, по-раж у парахунах ППА ёсць.

— Перах—гэта не толькі баявая падрыхтоўка ваішч падначаленых, але і маральны дух, палітыка-выхавальная работа, гаворачы старымі тэрмінамі.

— Чаму старым? Змест змяніўся, а выхавальна абаронцаў Радзімы нам усё роўна трэба. Увогуле, выхавальная работа ў нас цяпер выдзяляецца на чатырох напрамках. Першы—патрыятычнае выхаванне. Сёння ўзыходзіць і выхаванне гісторыі Беларусі. Карачай кажучы, гэта гісторыя патрыятызму Беларусі і нарысам да яе аб гісторыі свецкай Беларусі. Хоць у нас пакуль што на ўсе войскі толькі дзве такія кнігі. Другі напрамак—ваішчскае выхаванне. Трэці—прававое. Без вывучэння законаў Беларусі нам нельга. Ну і, нарэшце, чацвёрты—эстэтычнае выхаванне. Тут шмат улічваем увагі рэлігіі, прапашаем да сабе святароў. А раз у тыдзень абавязкова пра-

вадзім у кожным падраздзяленні культурнае мерапрыемства— паход у музей, тэатр, царкву. Канспектыванне на палітычных прац класікаў марксізму-ленінізму спрабавалі знойсці больш грунтоўна і цікава змяні. Мне здаецца, што гэта ў нас атрымліваецца.

— Вы казалі, патрыятычнае выхаванне, а ці засталася ўвогуле такое паняцце, як «любоў да сваёй Радзімы»?

— Вядома. Гэта паняцце ёсць і будзе. Без гэтага нічога ў нас не атрымаецца—ні незалежнасці, ні свабоды ў сапраўдным сэнсе гэтага слова.

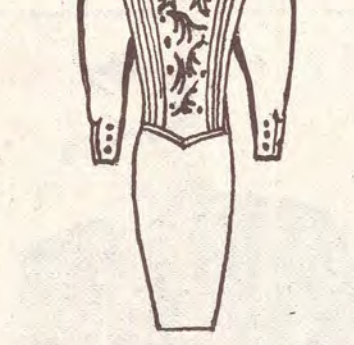
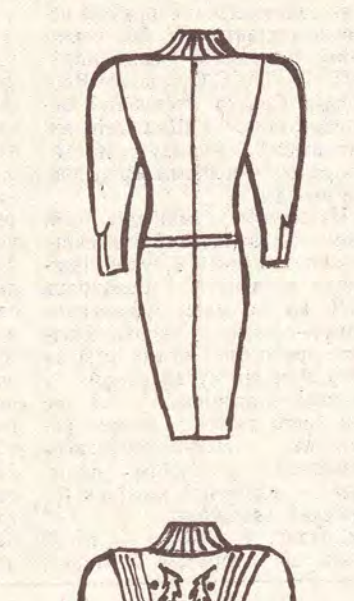
Мы цяпер шмат глядзім на Захад. Дык вось, у Швейцарыі кожны (!) малады чалавек павінен адслужыць год і 8 месяцаў, інакш за 35 гадоў з яго будучы вылічыць паўтара працэнта яго даходаў. У нас жа пры абвешчванні ўсеагульнага вайшчскага абавязку служыць толькі кожны чацвёрты.

Я не хацу зганяць усіх маладых людзей у казармы, але з паўсюдным ачарненнем вайшчскага абавязку перад сваёй Радзімай мы далёка не пойдзем.

Гутарыў Аляксандр КОТЫШ.

ЯК БЫЦЬ ПРЫГОЖАЙ

Скамбінуйце сабе сукенку

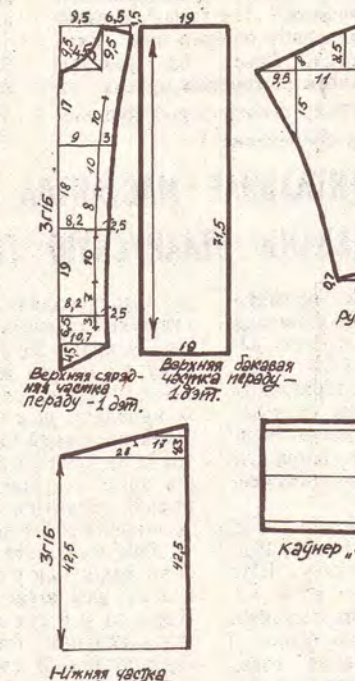

Цёплым веснавым днём вам прыемна будзе проста выйсці на вуліцу ці выпраўляцца на працу ў добра пашытай сукенцы, якая злёгка падкрэслівае прывабнасць вашай фігуры, да твару і аформлена ў сучасным стылі. Каб пашиць такую сукенку, вам спатрэбіцца 2 м аднакаляровай тканіны (пры шырыні 1 м 40 см) і каваляк трыкажана палатна ў тон асноўнай матэрыі. Трыкажанае палатно вам патрэбна для таго, каб выкарыць каўнер «стойку» і бакавыя часткі пераду сукенкі. Акрамя гэтага, спатрэбіцца кнопкі і матэрыял для выканання аплікацыі на цэнтральнай частцы пераду. Каб дапамагчы вам, мы змяшчам выкарытку мадэлі прапануемай сукенкі. Размер—164—96—104. Выкарытка даецца ў значна пашматаным выглядзе. Таму тлумачым.

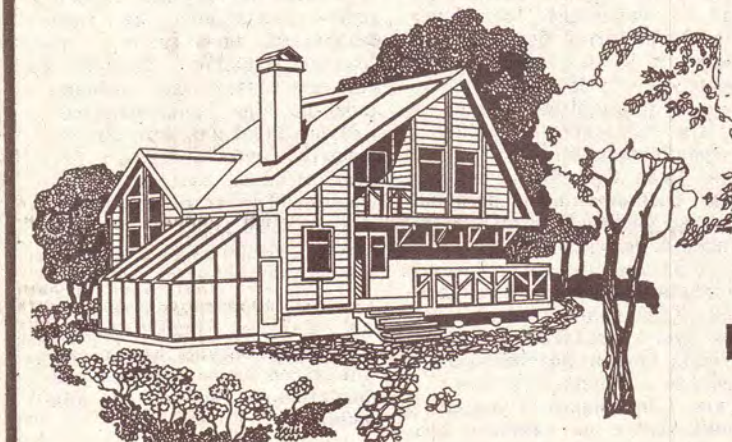
Як карыстацца выкарыткай
Прапануемая выкарытка сукенкі дадзена без прыпуску на швы. Лічбавыя абазначэнні на ёй — у сантыметрах. Каб перавесці выкарытку ў натуральную велічыню, трэба адклісаць на міліметровай паперы велічыні, указаныя на чаржыках, злучыць усе кропкі і абвесці контуры лянца. Неабходна таксама перанесці ўсе надпісы і меткі. На тка-

ніне кожную дэталю трэба размяшчаць па нітцы асновы. На чаржыках гэта паказана тонкай лініяй са стрэлкамі-вектарамі на канцах. Памітайце, што выкарытка дадзена на ўмоўна прапарцыянальную фігуру. Таму кожная жанчына павіна падагнаць яе пад свае меры і формы.

Матэрыял па друку падрыхтавала Марыя ДАБЖЫНСКАЯ.

ДЛЯ ВАС, ЗАБУДОУШЧЫКІ

дошкі, брусы, вагонка — галоўныя «дэталі» асобы. Яны ўсюды — на першым паверсе і на мансардае, даху і цяпцічцы, нават склепе.

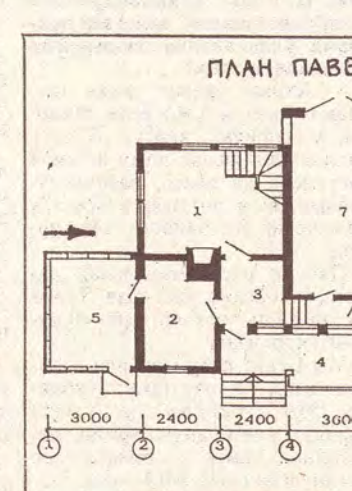
Уважлівы чытач заўважыць, што падвап — абавязкова прыналежнасць прээкты-папярэднікаў тут зусім адсутнічае.

Прыхожэй. Ёмка лясвічка з павертам на 90 градусаў выяўляе ў вузкіх калідорах. А тут некалькі «дарог» — у дзве спальні (яны бы блізкія, роўныя), хол і на балконе.

Прадугледжана такая абавязковая «дэталю» дамоў, як гараж. Ён знаходзіцца за тэра-

свай, праме па д спальнямі. «Стаянка для машыны» даволі ладная — 19,1 кв. м.

Цяпер пра чыста тэхнічныя дэталі. Фундаменты стужачныя. Яны лёгка маніпуруюцца са спецыяльнымі бетоннымі блокамі. Перакрыццё з дошак на драўляных бэльках. Унутраныя і

знешнія сцены з драўляных каркасаў, абштых габляванымі дошкамі. Дах двухсхільны на драўляных кроках.

Для будаўніцтва такога дома патрэбна: цэменту — 4,5 тоны, сталі — 0,8 тоны, бетону — 18 куб. м, лесаматэрыялаў — 32 кубаметры. Кошт дома да падарэжання — 20,6 тыс. рублёў.

Аб'ём будаўніцтва — 355,8 куб. м, плошча забудовы — 82,1 кв. м, а сумарная — 89,6 кв. м.

У заключэнне план размеркавання памяшканняў і «падсобак». Яны маюць сваю нумарацыю. (Апошняя лічба плошча ў квадратных метрах):

1. Агульны пакой
2. Кухня
3. Прыхожая
4. Тэраса
5. Цяпціца
6. Туалет
7. Гараж
8. Спальня
9. Спальня

10. Хол
 11. Балкон
 12. Склеп
- Прыгодзім адрас, па якім можна звязацца з інстытутам: 220123, г. Мінск, вул. В. Харужай, дом 13/61, пакой 317. Тэлефон для давадак 33-74. Тэ-
Кожны заказчык можа прапанаваць свае задумкі і меркаванні. Карачай кажучы, свае «капрызы». Архітэктары ў сіс-
ля тэрміны ўнясуць у праект патрэбныя змены.

Мікалай ЧАХОУСКІ.

Дом на любови густ

Ёсць толькі склеп. Такі дом добра пабудавана на месцы, дзе вельмі блізка ад паверхні знаходзіцца вілігца, — побач з крыніцай, на беразе рэчкі ці ручая, магчыма, нават непадалёк ад балотца. Астатнія выгоды, безумоўна, тут як тут.

Галоўны ансамбль пакояў і памяшканняў на першым паверсе. Агульны пакой амаль кубічнай формы — дастаткова прасторны, утульны і светлы. Да яго прымыкае кухня і прыхожая. З кухні асобныя дзверы вядуць у цяпцічку.

